

040 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

M'n vlucht uit de waotertoren

Begin 1945 mosse we ons melde voor d'n 'Arbeitseinsatz' in Duitsland. Ik wier in dat jaer 17, dus 'k was ok de segaor. Bij 't gemeentehuis stinge lange rije mense en 'k praote d'r mit m'n zuster over wà 'k mos doen; want 'n onderduikadres wis 'k nie zô gaauw. "Melde mot-jie netuurlijk nooit doen", zee ze, "as-ze je nôôdig hebbe, komme ze je maor haole." Daer was voor heur de kous mee af.

M'n broer wis iets. Hij kon in de waotertoren terecht en hij zou mijn mee naer binne smokkele. De mense uit die tijd zelle d'r aage nog wel herinnere, dat 't rond Nieuwjaer ontaerd koud was. Op nieuwejaersdag wazze we nog aan 't schetserieje op de ijsbaon in de buurt van 't Orleans, toe de Engelse vliegtuige schepe perbeerde te raoke die in de haove lagge. Mêêstal raakte ze trouwes iets anders en dat was toe ok zô.

Op 7 januaori zouwe we weggevoerd worde en op d'n aevend van de zesde ginge we dus naer de Zaoi lôôpe. D'n dijk was spiegelglad, omdat 't geijzeld had of zôiets en daerom hà 'k over m'n klompe ouwe sokke aangetrokke. Zôdoende kò-je nog 'n bietjie normaol lôôpe. Dat lôôpe was toch al nie zô makkelijk mit 'n lange onderbroek van m'n vaoder aan, die 'k wel bove m'n hôôd kon dichtknôôpe. Voor achte mosse we binne zijn, anders zatte we in de spertijd, om 't maor 's op z'n Slierechs te zegge. In die tijd van 't jaer is 't 's aeves netuurlijk wel vroeg donker en zôdoende maarkte niemand d'r iets van, dat 'r êên teveul naer binnene gong. We wazze mit z'n negene en aalemael zô 'n bietjie familie van mekaor.

Voordà 'k in de waotertoren kwam, had ik aaltijd gedocht, dat zô 'n gebouw vol mit woater sting, maor dat is nie zô. 'k Had 'r ok aaltijd van staon te kijke, dat die klaaine ruitjies bovenin zô 'n zwaer gewicht konne houwe. Hêêlemael bove lag 'n partij hooi en nog wat paerededekes, want d'r was vóór die tijd 'n Duitse uitkijkpost gewist en die loi hadde dat laete legge. Vedder hadde we nog wat kaersies en 'n bronolielampie en toe ze dat aanstakke, zagge ze dat ik 'r ok bij was. "Wat mot dat klaaine jong d'r bij?", zee d'r êên. M'n hêêle trots as onderduiker was in êên keer weg. "Z'n stemmechie is netuurlijk veuls te hôôg; je ken 'm overdiep hore praote", vervolgde die. "Dat komt dan mooi uit, want daer zitte gêên Duitsers", zee ik, omdà 'k me as barriton zwaer gepakt voelde.

De rotbaontjies wazze mooi over de hêêle groep verdêêld en wat 'n grôôt perbleem was, kè-je netuurlijk wel raeje. Hôôg in de waotertoren is t'r gêên plee en ok gêên stillechie of 'n aandere aoi. We deeje aales gewoon op 'n emmer en die mos, as-tie vol was, naer beneejene gebrocht worde en vol was-tie om de haoverklap. Je mos dan vier trappe af om 'm naer ondere te brenge en dat was nie niks. "As we hier lang motte zitte, maoke we maor 'n geutjie", stelde d'r êên voor, maor zôver is 't gelukkig nie gekomme. 'n Paor daege laeter hoorde we, dat aale manne al weer op d'n dijk liepe en toe zijn wij d'r ok maor uitgekemme. Toe we naer buitene ginge, heb ik 't maor gewoon eve achter de waotertoren gedaen, wat nie wil zegge, dat-ie daerom zô hiet.